

זבירי הנפר

עממי

מילים: שמואל בס
לחן: שרה לוי תנאי

ביכורים

פרי גני הנה הבאתי,
מלוא הטנא רב פאר.
ביכורים פה העליתי,
וראשי עטרתי זר.
ל, ל, ל, ...

מן הכפר מוביל העירה
בן רועים טלה וגדי,
ושיריו בקול ישירה:
דידל, דידל, דידל די!
לי, לי, לי, ...

בן איכר מפרי גנהו -
תאנים ורימונים,
ובסל לו על שיכמהו
תהמינה זוג יונים.
לו, לו, לו, ...

גיליון מס 1847 * ו' בסיוון תשס"ג * 6 ביוני 2003

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

קלייר אפשטיין (נכדה) סיון בידק (נכדה אב)	8.6	לוי גניסלב אידו סלע אור דוארי (נכד)	12.6
גלעד מסר	10.6	תמרה לוי	13.6
תמנע שוער ציון דוארי	11.6	עופר שוער (נכדה עמית גרשמן) שקד בידק (נכדה אב) נעה ברור (נכדה) שוהם בנדה (נכדה הדר)	

ימי נישואין

גבי ורענן טנא	8.6
אורנה ודוד מימרן מרים ודוד אלמן	9.6
טוטסי וג'קי עמר	12.6
יעל והנרי שפרונג דוט וסימון שינגזיכט	13.6
תמר ואורן קולינס	14.6

יזכור

ט' בסיון תשמ"ו (16.6.86) ניל בן עטר.

פירוורים לשבת וחג

ענבר כהן השתחרר מהצבא – סחתיין עליי- כום.

**

לילה סוער עבר על כוחותינו בגזרת האירוח הכפרי.

**

השבוע לא קנו רכב חדש.

**

בלול סיימה הלהקה הקודמת את הופעותיה והיא בדרכה למרכולים ברחבי הארץ. סחתיין עליי- כום.

**

הסתיימה השביתה הגדולה, כולם נצחו ואף אחד לא מרוצה מהתוצאה. סחתיין עליי- כום.

**

קריאתה של אבלין בשבוע שעבר כי בית-בלונד בידינו היתה בדיחה לא מוצלחת ולא מצאה חן בעיני, כי אנחנו עוסקים בדברים רציניים וכמו שהר הבית כבר לא בידינו, כך המלחמה אם תהיה על בית-בלונד, עדיין לא החלה ואין צורך בהפרחת סיסמאות.

**

רותם פוקס גם היא השתחררה מהצבא – סחתיין עליי- כום.

**

דניאל סער (בנה של אביטל שובל) סיים טירונות – סחתיין עליי- כום.

**

עוד חודש (פלוס מינוס) מסיימים את הלימודים לא מנאייק, סחתיין עליי- כום.

**

במטבח כמה חבל, משנים את התפריט האנושי וזה אומר צוות חדש, הנהלה חדשה, נאחל להם הצלחה..

**

המפעל השתתף בתערוכה בינלאומית חשובה בגרמניה. הנציגים שלנו אמרו שהיתה תערוכה טובה. בתקווה שגם התוצאות.

**

מי מכיר, מי יודע, מי זוכר?? את השם הפועל רמת-גן, הקבוצה הזאת מרמת-גן שהיתה בסכנת ירידה לליגה השלישית, בסכנת פירוק ואין לה מגרש ביתי, זכתה בגביע המדינה ותייצג אותנו בגביע אירופה ועל זה נאמר לא חשוב כמה קטן אתה נכנס לזירה, החשוב הוא כמה גדול תצא

**

והם יצאו גדולים גדולים, ועל זה נאמר – הזהרו בבני עניים כי מהם תצא תורה, תורת הכדורגל.

** קריאתו הנרגשת של אריה וולפין להתפקד למפלגת העבודה מביאה אותי לחשוב האם זו נאיביות או נואשות, כי הויכוח הציבורי על היעלמותה האיטית והבטוחה של מפלגת העבודה צובר תאוצה, עד כי נדמה שאולי היא תהיה מפלגה של מחוז אחד ואולי זה יהיה מחוז הקיבוצים המפוצל והמחפש את דרכו במדבר.

** שרון מציע לשים קץ ולהשתחרר מהשטחים הכבושים (סליחה, מהשליטה על שלושה מיליון תושבים פלסטינים), ומה על שליטה באזרחי ישראל?

** שרון, כן אותו שרון בהיותו שר המסחר והתעשייה בממשלת רבין, תסכימו איתי, עשה יותר מכל שר אחר לטובת התעשייה הקיבוצית, אז אני שואל בשביל מה אנחנו צריכים חברי כנסת מהמחוז הקיבוצי, תקנו אותי אם אני טועה.

** קבלו במחיאות כפיים סוערות את לאה כץ המצילה.

** קול ששון וקול שמחה, כל חתן וכל כלה, אללה הוא אכבר, אללה הוא אכבר ושירת הקריוקי "בדד אלך גם תפילה אין בי" של זהר ארגוב, התערבבו יחד לאיחוד מוסיקלי נדיר, בעת חתונת דוארי-עמית בפארק. שלושת הטנורים לא מגרדים את החוויה הזאת. סחתיין עליי- כום..

** אח, אח, אח, לאה, לאה, לאה את המצילה שלי, כמה שירים אכתוב לך לאה עד שתצילי אותי... ברכות לתפקיד ושלא תזדקקי להפעיל את המיומנות שלך בהצלת חיים. ** צהוב עולה זה מכבי, צהוב עולה זה מכבי, מכבי שלנו מכבי ת"א, בחורף, בקיץ, בסתיו ובאביב, ביום ובלילה. ברכות למכבי ת"א על הזכייה באליפות המדינה. סחתיין עליי כום ושלוש פעמים כיפאק היי!

בחג שבועות תעשה לך ביכורי קציר חיטים
חג שמח לכולם,
שבת שלום ומבורך
ושיעבור הכל ממול.....

פרשת השבוע חוקת
כניסת השבת: 19:09
צאת השבת: 20:20

ש ב י

משתתפים בצערו של שבי
בפטירת אחותו
לאה ז"ל
אחרי מחלה קשה

איתכם בצערכם.
חברי קיבוץ כפר הנשיא

מועדון החברים

הקיץ הגיע.
עד הסתיו לא ייפתח מועדון החברים בלילות שבת לכיבוד שלאחרי ארוחת ערב.
בזה אני רוצה להודות לאילזה שאירגנה כמה תוכניות 'תרבות'.
לנורמן אנגלסברג שפתח את המועדון לעיתים קרובות בלילות שבת.

חן חן וקיץ נעים לכולנו

בת-שבע.

..ועכשיו משהו פחות כבד

מזמן בכוונתי לחבר מאמר קצת קל יותר מרוב מאמרי עלוננו כדי להקל במקצת על אוירת הכבדות העוטפת אותנו מזה זמן רב. אז קדימה לענין של ה...ראזיסטאנסיאליזם.

מה זה? זאת פילוסופיה שהומצאה ב - 1963 על ידי הסופר ההומוריסטי הבריטי פול ג'אנינגס, שלפיה יש לחפצים דוממים כוח רצון משלהם להתנהג בניגוד לרצוננו.

כמה דוגמאות: הנטייה של פרוסת טוסט מרוחה היטב בחמאה ובריבה ליפול עם הצד של הריבה על הרצפה. ג'אנינגס טען לפי סידרה של ניסיונות שבוצעו על ידי חוקר בשם קלארק-טרימבל בשנת 1935 מצאו קשר סטטיסטי בין תדירות הנפילות של ריבה-למטה, לבין טיב השטיח שעליה הפרוסות נפלו - משטיח זול ועד שטיח משי סיני!

יש כמובן קשר ישיר בין תיאורית הראזיסטאנסיאליזם לבין חוק מרפי כי שניהם מתייחסים לתופעות דומות. אני מניח שגם אתה/את, קורא נכבד/ה, יכול/ה לחשוב על הרבה מקרים דומים. למשל במחסן הבגדים שלנו חייבים לקפל מגבות אחרי הכביסה כך שמספר החבר ימצא בפינה החיצונית למעלה כדי...טוב. לכל מגבת יש שמונה פינות (ארבע בכל צד, נו?). מתברר כשלוקחים מגבת בידיים לא קורה אף פעם שמוצאים מיד הפינה המבוקשת. כמובן שאחרי פעולת הקיפול מוצאים שהתווית עם מס' החבר שוב הצליחה להסתתר בפנים!

לאחרונה נכנס לבימה שחקן חדש, חכם כמונו, ערמומי ביותר...המחשב ה"אישי" = ה-PC אשר הצליח להרים הראזיסטאנסיאליזם לגבהים שג'אנינגס המסכן לא היה יכול לדמיין בחלומותיו המטורפים ביותר. בתחום ואלגאנטיות מירבית - הודות לביל גייטס המפורסם ולעוזריו השטניים. מי מאתנו לא כועס כשהמחשב שלו זורק לפניו את "מסך המוות הכחול" (כפי שהוא נקרא ע"י מקס מדר) שמאשים אותנו שכיבינו את המחשב באופן לא נכון, בלי לקחת בחשבון שנאלצנו לעשות זאת בגלל ה"דווקאות" של המחשב. ומי לא רועד בפחד כשהוא רואה על המסך המילים :

"this program has performed an illegal operation and will be shut down" ? איזו בושה להכניס לעבודה במחשב, התייחסות כמו לניתוח הפלה בלתי חוקית - זה כבר ממש מגעיל!

יש קרן-אור בכל הסבל הזה של בני האנוש.... כנראה שיש צוות מחקר באוניברסיטת פרינסטון המפורסמת שבודק את האפשרות שבני אדם יוכלו להשפיע ישירות על פעולת מנגנונים מכניים ואלקטרו-מכניים על ידי מחשבה בלבד. והם מצאו שזה אכן ניתן. אולי הדורות הבאים של ילדנו ילמדו להתגבר על הראזיסטאנסיאליזם סתם על ידי כוח המחשבה!

בתקווה
על כביש המערכת

שוב אני יוצאת מאוחר מדי, בגדי ספורט, משקפי שמש, כובע מצחייה, מקווה שלא ארגיש את השרב הממשמש ובא עלינו על הגבול החיזור שבין האביב והקיץ. אני עולה כמדי בוקר על כביש המערכת, שלאחרונה היה לשכני החדש. מפל של פריחת בוגנביליה צפופה מקביל את פני על הגדר. הארגמן השופע הזה הוא הנוף החדש הנשקף מחלוני עכשיו. הטווס, שארית הפליטה של משק הילדים המפואר ששכן כאן, מברך אותי גם הבוקר בקריאה קולנית ומתמשכת. התרגלתי אליו וילדי מחקים את קולו הצרחני טוב כל כך, עד שלא תוכל להבדיל בין המקור והכפילים.

אני פונה ימינה ויורדת לכיוון מגרש הכדורגל ז"ל. אני רואה בעיני רוחי את משחקי הכדורגל של ילדותי, תעשיינים נגד חקלאים, בני משק מול ותיקים, כפר הנשיא מול אילת השחר, ואת חגיגות העצמאות, שנהגו לעשות בו – הדוכנים, התחרויות ההיתוליות, הגלידה בחינם. עתה הוא שוכן שם שומם באותו המקום, ורגבי האדמה החרושה מעלים עשבים יבשים.

אני יורדת אל מול טובה. בתי הכפר הזה, המבהיקים בשמש נראים כמו ציור אתני מתוק. אך בתים אלה, ההולכים ונבנים במורד הגבעה ונשקפים מחלון אחר שלי, מעוררים קצת חשש. עד היכן יתקרבו? המזמר בכריזה הטובאית מתחרה ברשת ג' ברדיו שלי, ויריות השמחה שלהם מקפיצים אותנו לא אחת. פעם, בימי מוחי העליזים, היינו מבקרים שם לעיתים קרובות, שותים קפה מר או תה מתוק ומתרגלים את הערבית שבפינו. היום, כשהבנות הטובאיות ואחיהן הצעירים עושים סיבוב על המערכת כבתוך שלהם, אני חוששת שהם נשלחו לכאן במסגרת ריגול כלשהו, והאופניים השעונים אל הקיר הם תפאורה זמנית בלבד.

מעבר לגדר, בין האקליפטוסים הגבוהים, על שטח המחנן מפוזרות פרות חומות וגדולות מימדים. פרות אלה אילמות כנראה, אין הן מוציאות מילת געייה מן הפה, וכל שהן יודעות לעשות זה ללעוס קוצים בשיעמום אין קץ. אבל אני אוהבת אותן, גם הן הפכו לשכנות חביבות, ולפעמים הן מופיעות מבעד לשיחים ולגדר ומוסיפות לאווירת הכפר והטבע, שהיתה מנת חלקנו בחודשים האחרונים. אין הן דומות כלל לפרות השחורות ברפת האגדית של אז. עוד עולה באפי ריח הזבל וניחוח התחמיץ מאותה רפת של ילדותי, ועולים באוזני קולות הגעייה הארוכים בשעת החליבה, עת היינו מבקרים בה עם מורתנו ביום הטיול השבועי.

הקיץ כבר כמעט פה, משטחי הערערים, שתפסו את מקומם של הרפת ובית האימון, מושקים במרץ, ושלוליות גדולות נקוות בצד הכביש. ברגע זה ממש מטילות בהן היתושות את ביציהן, ובנותיהן שיוולדו ישאירו בנו את חותמן המגרד בחג השבועות.

ליד הלול אני מאיצה את צעדי. רוח מסריחה של נוצות וזבל עופות נושבת על פני, ואינני מצליחה לנשום. אני טומנת את ראשי בחולצה, עוצרת את הנשימה, ורצה במעלה הכביש לכיוון אחורי המפעל. מולי מגיע החבר אברהם, שעבד שנים במפעל. מה קרה לו? זמן רב לא ראיתי אותו. גבו התכופף, שערות חזהו החשוף הלבנו, פניו חרושות קמטים והוא שולח אלי חיוך עייף.

אני זוכרת את ימיו הטובים, איך היה מספר לנו סיפור לפני השינה בבית הילדים, איך נאם באסיפות נאומים חוצבי להבות, וגרם לאצבעות רבות לעלות ולקבל החלטות גורליות. רוח חלוצית עדיין מפעמת בו, והלוואי שימשיך כך לצעוד הוא וחבריו השומרים על הכושר עד 120.

בסיבוב שבין המפעל והצאן אני מופתעת בכל פעם מחדש, שאין שומעים עוד את פעיות הטליות ורעש הקרוסלה המסתובבת. זו אינה היסטוריה כה רחוקה. דמויות רבות קשורות בענף הזה שמת בשיבה טובה: החולבים, הרועים, הגוזזים, כלב הרועים, והאיילים המקורניים, שהסתכלו על עשרות בנות זוגם באדנות והביאו לעולם בכל שנה טלאים חדשים ומתוקים.

חצי סיבוב כבר מאחורי, אני שוב מגבירה את הקצב, מנסה להשיג את השמש המטפסת במעלה המזרח. מצד ימין השכונה החדשה, שכבר הספיקה להחליף דיירים, דשאיה ירוקים, גגותיה אדומים מאוד, קומות שניות צמחו לה והיא מטופחת ורעננה. מצד שמאל, כאנטיתזה, הקרוונים הדהויים, המזכירים לי שלא רק העולים החדשים – עתידם לוטה בערפל, אלא גם רבים מחברי המשק הזה, הגרים אי שם במרכז היישוב, אינם יודעים מה ילד יום ומה יהיה גורלם מחר.

לפני הסיבוב שמול השער לבית הקברות, אני רואה את שורת הזיתים, שם בסוף השורה, במתחם הברושים קבורים עשרות חברים והורים וילדים, שהיו חלק בלתי נפרד מן היישוב הזה. הייתי רוצה לקפוץ לרגע כדי להגיד שלום לסבא וסבתא שלי ולעוד אנשים יקרים, שאהבתי והשאירו את חותמם על אישיותי וזכרונותי, אך אין לי זמן, אסור להפסיק את הצעידה באמצע, ואני דוחה זאת לפעם אחרת.

הגעתי לרבע האחרון, הקשה מכולם שבסופו 'עליית הנמר'. אבל לפני העלייה אני רואה את עמק הכרם פרוש מתחת. ו... האם עיני אינן מטעות אותי? על השביל למנסורה עומדים חמישה בחורים ומדברים. שניים מהם כסופי שיער, במכנסי זלמן קצרים, ידי האחד שלובות מאחור והשני מצביע לעבר מנסורה. הם מספרים סיפור כלשהו. מולם שלושה בחורים צעירים, האחד מצלם את השניים במצלמת וידאו, השני שואל שאלות והשלישי רושם. אולי הם מכינים משהו לחג המשק. אני מחייכת לעצמי, כל הדרך מתרוצצים אצלי בראש עבר והווה בעירבוביה, ופתאום יש מי שמנסה לעשות בהם סדר.

עליית הנמר מתחילה, כהרגלי אני מתחילה לספור 300 צעדים עד סוף העלייה: 1, 2, 3... אינני מסתכלת עוד לצדדים, אני מתרכזת בספירה, 50, 51, 52... הפרגים האדומים והחוטמיות הגבוהות התחלפו בעולש כחול ובקוצים, 100, 101, 102... על חוט החשמל עורב שחור צורח בקול צרוד, 210, 211, 212... מכונית ישנה עדיין נטושה ליד גדר הפארק, ולידה מכוניות חדשות מבריקות, 298, 299, 300... הגעתי מתנשפת אל מול חדרי הנעורים המוזנחים שהיו לחדרי אירוח מטופחים.

זה איננו עוד אותו הכפר, אבל רק געגועים מעטים יש בי אל הכפר הישן. ליד שיח הבוגנביליה הבוער בארגמן זוהר אני נכנסת בשמחה אל ביתי החדש, מוכנה להתחיל את היום.

נורית

נדר שתיקה

היה פעם מנזר שחוקיו היו מחמירים ביותר. בעקבות נדר של שתיקה, אסור היה לדבר כלל, אך היה יוצא מן הכלל לחוק זה. בכל עשר שנים היה מותר לכל נזיר לומר שתי מילים בלבד. לאחר שבילה את עשר השנים הראשונות שלו במנזר, ניגש נזיר אחד אל אב המנזר. עברו עשר שנים, אמר אב המנזר, "מה הן שתי המילים שברצונך לומר?" "המיטה קשה..." אמר הנזיר. "אני מבין," ענה אב המנזר. עשר שנים מאוחר יותר, הנזיר חזר אל משרדו של אב המנזר. "עברו עוד עשר שנים," אמר אב המנזר. "מה הן שתי המילים שברצונך לומר?" "האוכל מגעיל..." אמר הנזיר. "אני מבין," ענה אב המנזר. עברו עשר שנים נוספות והנזיר נפגש שוב עם אב המנזר אשר שאל, "מה הן שתי המילים עכשיו, לאחר עשר שנים אלו?" "אני עוזב!" אמר הנזיר. "ובכן, אני יכול להבין," ענה אב המנזר. "מאז שבאת אתה רק מתלונן."

ש.ש

עוגת גבינה עם אוכמניות

שכבה ראשונה - עוגת טורט

חומרים:

4 ביצים

$\frac{1}{2}$ כוס סוכר

1 סוכר וניל (שנף)

4 כפות קמח

כפית אחת של אבקת אפייה

אופן ההכנה:

מפרידים את הביצים. מקציפים את החלבונים (החלק הלבן בביצה) עם חצי כוס סוכר לקצף יציב.

בקערה נפרדת מקציפים את החלמונים (החלק הצהוב) עם סוכר הווייל.

מערבבים קמח ואבקת אפייה ומוסיפים לתערובת.

מוסיפים את הקצף לתערובת (בתנועות עטיפה) ואופים בתבנית עגולה (26

או 28 מעלות) בחום בינוני 30-35 דקות.

אחרי שהעוגה מתקררת מרטיבים אותה 3-ב כפות ליקר מעורבבות 3-ב כפות מים.

שכבה שנייה:

2 גביעי גבינה 9%

1/3 כוס סוכר

1/2 אינסטנט פודינג וניל

מערבבים היטב ומפזרים בעדינות על העוגה.

שכבה שלישית:

2 חבילות שמנת מתוקה

1/2 אינסטנט פודינג (רפרפת) וניל

2 כפות שטוחות של סוכר

מקציפים היטב ומפזרים בעדינות על שכבת הגבינה.

שכבה רביעית:

מפזרים בעדינות על העוגה 1/2 מיכל (קופסת שימורים) של מחית אוכמניות.

ושיהיה לכולנו חג שבועות שמח
וברינה נקצורו.....

שושנה שרקי

